

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2021

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	3
Handhaving	4
Natuurbescherming	5
Bestuursrecht overig	6
Drank- en horecawet	6
Huisvesting	7
Schuldhelpverlening	9
Wet wapens en munitie	10
Vreemdelingenrecht.....	11
Regulier	11
Vreemdelingenbewaring	13
Procesrecht.....	16

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2021, 474

CRvB, 28-05-2021, 20/2612 AOW

Raad van bestuur van de SVB.

AOW 1

Awb 5:10a

CAUTIE. Dat appellant voorafgaand aan het gesprek van 13 september 2018 niet is geweest op het in artikel 5:10a Awb neergelegde recht om geen verklaring af te leggen, brengt gelet op hetgeen in 4.3 is overwogen, niet mee dat de Svb de in dat onderzoek van appellant verkregen informatie niet mocht gebruiken voor de vaststelling van de omvang van het recht op ouderdomspensioen.

Cautie

4.3. Onder verwijzing naar de uitspraak van de Raad van 16 november 2011

([ECLI:NL:CRVB:2011:BU6392](#)) wordt over artikel 5:10a van de Awb als volgt overwogen. In een onderzoek dat er uitsluitend op is gericht om vast te stellen of en zo ja in welke omvang recht op uitkering bestaat, is er geen aanleiding voor de Svb om een uitkeringsgerechtigde te benaderen als ware deze een verdachte van overtreding van artikel 49 van de AOW. Onder die omstandigheden bestaat er in die fase van het onderzoek dan ook geen aanleiding om aan de uitkeringsgerechtigde de bescherming en waarborgen te bieden die aan een verdachte in strafrechtelijke zin toekomen. In dat verband geldt in die fase dan ook niet het in artikel 5:10a van de Awb neergelegde recht om geen verklaringen af te leggen en is er ook geen verplichting van de Svb om een uitkeringsgerechtigde op dat recht te wijzen. Dat zou ook niet overeenkomen met de in artikel 49 van de AOW neergelegde verplichting om – onder omstandigheden spontaan en onverwijld – inlichtingen te verstrekken.

4.4. Het onderzoek van de Svb op 13 september 2018 was gericht op de beoordeling van de rechtmatigheid van het ouderdomspensioen van appellant. Dat appellant voorafgaand aan het gesprek van 13 september 2018 niet is geweest op het in artikel 5:10a Awb neergelegde recht om geen verklaring af te leggen, brengt gelet op hetgeen in 4.3 is overwogen, niet mee dat de Svb de in dat onderzoek van appellant verkregen informatie niet mocht gebruiken voor de vaststelling van de omvang van het recht op ouderdomspensioen. [...]

4.6. In dit geding ligt alleen een besluit tot herziening van het recht op uitkering per toekomstige datum voor. Een boetebesluit ligt niet ter beoordeling voor. Om die reden is er geen aanleiding om de verklaring van appellant die hij tijdens het huisbezoek heeft afgelegd, in dit geding buiten beschouwing te laten. De verklaring van appellant wordt in het hiernavolgende dan ook betrokken. De Raad merkt nog op dat niet in geschil is dat de Svb aan appellant geen boete heeft opgelegd en dat er dus ook geen andere procedure is waarin deze ter beoordeling voor ligt. Er is dus geen sprake geweest van een “criminal charge.”

Duurzaam gescheiden leven

4.7. In geschil is of de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat op 1 oktober 2018 geen sprake was van een situatie van duurzaam gescheiden leven tussen appellant en zijn echtgenote. [...]

4.12. Uit de feiten en omstandigheden zoals weergegeven in 4.11 blijkt niet dat appellant in de periode in geding duurzaam gescheiden leefde van zijn echtgenote in de zin van artikel 1, derde lid, onder b, van de AOW, zodat hij voor de toepassing van die wet niet is aan te merken als ongehuwde. Nu appellant op 1 oktober 2018 geen recht had op een ouderdomspensioen voor een

ongehuwde pensioengerechtigde, was de Svb gehouden dit ouderdomspensioen te herzien naar dat voor een gehuwde pensioengerechtigde.

[ECLI:NL:CRVB:2021:1261](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2021, 475

CRvB, 06-05-2021 (publ. 18-05-2021), 19/64 WIA

Raad van bestuur van het Uvw

Staat der Nederlanden (minister van Justitie en Veiligheid) (Staat)

Wet WIA 54

SCHADEVERGOEDING. WIA. LANGERE BEHANDELINGSDUUR I.V.M CORONAVIRUS.

De Raad oordeelt als volgt. [...]

6.1. Appellant heeft verzocht om schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn, bedoeld in artikel 6, eerste lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. De redelijke termijn is voor een procedure in drie instanties in zaken zoals deze in beginsel niet overschreden als die procedure in haar geheel niet langer dan vier jaar heeft geduurd (zie de uitspraak van de Raad van 26 januari 2009, [ECLI:NL:CRVB:2009:BH1009](#)). De behandeling van het bezwaar mag ten hoogste een half jaar, de behandeling van het beroep ten hoogste anderhalf jaar en de behandeling van het hoger beroep ten hoogste twee jaar duren, terwijl doorgaans geen sprake is van een te lange behandelingsduur in de rechterlijke fase in haar geheel als deze niet meer dan drie en een half jaar heeft geduurd. De omstandigheden van het geval kunnen aanleiding geven een langere behandelingsduur te rechtvaardigen. In dit geval is de op 23 april 2020 geplande zitting uitgesteld als gevolg van de naar aanleiding van de uitbraak van het coronavirus met ingang van 16 maart 2020 getroffen ingrijpende maatregelen. De onderliggende zaak is hierna op 31 maart 2021 alsnog ter zitting behandeld. Naar het oordeel van de Raad is de coronacrisis een uitzonderlijke en onvoorzienbare situatie die voldoende reden geeft om een langere redelijke termijn dan een termijn van vier jaar te hanteren. De termijn wordt met vier maanden verlengd. Daarbij is rekening gehouden met de periode waarin de gerechtsgebouwen gesloten waren en een termijn van twee maanden voor het opnieuw inplannen van verdaagde zittingen. Verder is in beginsel een vergoeding van immateriële schade gepast van € 500,- per half jaar of gedeelte daarvan, waarmee de redelijke termijn in de procedure als geheel is overschreden.

6.2. Voor het voorliggende geval betekent dit het volgende. Vanaf de ontvangst van het bezwaarschrift van appellante door het Uvw op 27 september 2016 tot de datum van deze uitspraak zijn vier jaar en ruim zeven maanden verstreken. Van dit tijdsverloop heeft de behandeling van het bezwaar door het Uvw minder dan zes maanden geduurd. De overschrijding van de redelijke termijn heeft plaatsgevonden in de fase bij de bestuursrechter. De redelijke termijn is in dit geval met ruim drie maanden overschreden. Dit leidt tot een schadevergoeding van € 500,-.

7. Voor een veroordeling van het Uvw in de proceskosten bestaat geen aanleiding. In verband met het verzoek om schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn bestaat er aanleiding de Staat te veroordelen in de proceskosten van appellante ter zake van dat verzoek. Deze

kosten worden begroot op € 267,- in hoger beroep voor verleende rechtsbijstand (1 punt voor het indienen van het verzoek met een wegingsfactor van 0,5 en een waarde per punt van € 534,-). Voor toekenning van een afzonderlijk punt voor de behandeling ter zitting van het verzoek om schadevergoeding

[ECLI:NL:CRVB:2021:1116](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2021, 476

Voorzieningenrechter ABRS, 01-06-2021, 202102709/2/A3

burgemeester van Oss.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. NOODZAAK. EVENREDIGHEID. Woningsluiting voor drie maanden. Het uitgangspunt dat mag worden aangenomen dat een woning waarin een handelshoeveelheid drugs is aangetroffen, een rol vervult binnen de keten van drugshandel en dat dit op zichzelf al een belang bij sluiting is, is op zichzelf in overeenstemming met vaste jurisprudentie van de Afdeling, maar laat onverlet dat bij de beoordeling van de noodzaak van sluiting alle relevante feiten en omstandigheden in ogenschouw moeten worden genomen. I.c. is niet buiten twijfel dat in de bodemprocedure zal worden geoordeeld dat de burgemeester sluiting van de woning noodzakelijk mocht achten om de bekendheid van de woning als drugspand weg te nemen en sluiting van de woning evenredig is.

[...] Bij besluit van [...] heeft de burgemeester bepaald dat de woning [...] voor een periode van drie maanden wordt gesloten.

[...] Noodzaak

8. [verzoekers] betwisten niet dat hun zoons [zoon 1] en [zoon 2] betrokken waren bij de handel in drugs. Zij betwisten ook niet dat de op de slaapkamer van [zoon 1] aangetroffen drugs een hoeveelheid vormden, bestemd voor de handel. Bij de sluiting van een woning met toepassing van artikel 13b van de Opiumwet is echter met name van belang welke rol de woning speelde bij de drugshandel. De burgemeester heeft in zijn besluiten vooral benadrukt dat mag worden aangenomen dat een woning waarin een handelshoeveelheid drugs is aangetroffen, een rol vervult binnen de keten van drugshandel en dat dit op zichzelf al een belang bij sluiting oplevert. Dit uitgangspunt is op zichzelf in overeenstemming met vaste jurisprudentie van de Afdeling, maar laat onverlet dat bij de beoordeling van de noodzaak van sluiting alle relevante feiten en omstandigheden in ogenschouw moeten worden genomen. Zoals de rechtbank ook heeft overwogen, is niet duidelijk of de drugs vanuit de woning zijn verkocht. Feitelijke handel vanuit de woning is nooit waargenomen. Ook zijn geen meldingen van overlast bekend, die zouden kunnen wijzen op handel vanuit de woning. [verzoekers] stellen niet alleen dat zij nooit drugshandel in hun woning hebben waargenomen, maar zij stellen ook gemotiveerd dat alles erop wijst dat de drugs elders werden verhandeld. [...] Deze procedure leent zich er niet voor om de noodzaak van de sluiting uitgebreid te beoordelen. Dat moet in de bodemprocedure gebeuren. Gelet op het voorgaande is er echter twijfel over de rol die de woning van [verzoekers] speelde bij de drugshandel. In het verlengde daarvan is niet evident dat de woning bekend was als drugspand. Daarom is niet buiten twijfel dat in de bodemprocedure zal

worden geoordeeld dat de burgemeester sluiting van de woning noodzakelijk mocht achten om de bekendheid van de woning als drugspand weg te nemen.

[...] - Evenredigheid

9. Als het om de verwijtbaarheid gaat, kunnen [verzoekers] zich er niet achter verschuilen dat zij geen toegang hadden tot de slaapkamer van [zoon 1]. Zij zijn immers verantwoordelijk voor wat er in hun woning gebeurt. Dat laat onverlet dat kan worden betwijfeld dat zij redelijkerwijs hadden kunnen weten dat harddrugs in hun woning aanwezig waren. De harddrugs waren immers verstopt in een sok en konden dus alleen na uitgebreid en nauwkeurig zoeken worden gevonden. Als [verzoekers] al hadden moeten weten dat [zoon 1] dure merkkleding droeg en dat zij mede daarom hadden kunnen weten dat hij zich bezighield met drugshandel, is daarmee nog niet gezegd dat zij ook hadden kunnen weten dat er drugs in hun woning aanwezig waren.

De gevolgen van de sluiting van een woning zijn in de meeste gevallen groot. Op zichzelf betekent dat niet dat een woning niet mag worden gesloten. Door de coronapandemie en de daarmee samenhangende maatregelen is het echter, zoals de burgemeester ook niet betwist, nog lastiger dan anders om vervangende woonruimte te vinden. [verzoekers] kunnen daardoor namelijk niet bij familie of kennissen terecht. Daar komt nog bij dat [verzoeker B] volgens een verklaring van zijn huisarts tot een risicogroep behoort doordat hij diabetes en overgewicht heeft. [verzoekers] zullen dus vervangende woonruimte moeten huren. Zij hebben laten zien dat zij al tamelijk uitgebreid hebben gezocht naar vervangende woonruimte, maar dat het aanbod heel beperkt is en de kosten aanzienlijk zijn. Zij hebben weliswaar geen sluitend overzicht van hun financiële situatie gegeven, maar op basis van de grote hoeveelheid overgelegde stukken kan wel worden aangenomen dat hun financiële situatie verre van rooskleurig is. Het is dus maar de vraag of het zal lukken om vervangende woonruimte te vinden en te bekostigen. De burgemeester heeft gesteld dat [verzoeker A], [verzoeker B] en hun zoons in het uiterste geval in het Verdihuis terecht kunnen. Zij hebben echter gemotiveerd gesteld dat verre van zeker is dat zij daar daadwerkelijk kunnen verblijven. Verder hebben zij erop gewezen dat verblijf in het Verdihuis met name voor [verzoeker B] risicovol is door corona. Niet alleen omdat zij daar in de nabijheid van andere personen moeten verblijven, maar ook omdat daar maar in beperkte mate maatregelen ter voorkoming van een coronabesmetting kunnen worden toegepast.

Ook voor de evenredigheid geldt dat deze procedure zich niet leent voor een uitgebreide beoordeling en dat dit in de bodemprocedure moet gebeuren. Het voorgaande leidt er echter toe dat niet buiten twijfel is dat in de bodemprocedure zal worden geoordeeld dat sluiting van de woning evenredig is.

[...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1150](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2021, 477

ABRS, 02-06-2021, 201907526/1/R2

college van gedeputeerde staten van Flevoland.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 6:13

Wet natuurbescherming 2.7, 2.8

NATUURBESCHERMING. ONTVANKELIJKHEID. VOORBEREIDINGSPROCEDURE. VARKENS IN NOOD. PAS. Wnb-vergunning voor uitbreiding veehouderij.

I.c. kan artikel 6:13 van de Awb niet worden tegengeworpen aan MOB en Leefmilieu, omdat het besluit van 25 april 2017 is voorbereid met toepassing van de uniforme openbare voorbereidingsprocedure als bedoeld in afdeling 3.4 van de Awb. Verwijzing naar ABRS 14-04-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:786](#). Dit betekent dat de rechtbank ten onrechte aan MOB en Leefmilieu heeft tegengeworpen dat zij geen zienswijze naar voren hebben gebracht over het ontwerp van het besluit van 25 april 2017.

I.c. kon het college de vergunning voor de uitbreiding van de veehouderij niet verlenen onder verwijzing naar de passende beoordeling die voor het PAS is gemaakt. Het bestreden besluit is genomen in strijd met de artikelen 2.7 en 2.8 van de Wnb. Verwijzing naar ABRS 29-05-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1603](#).
[ECLI:NL:RVS:2021:1163](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Drank- en horecawet

JnB 2021, 478

MK ABRS, 02-06-2021, 202002019/1/A3

burgemeester van Zwolle.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:3, 5:1, 5:2, 5:21, 8:29

Drank- en Horecawet (DHW) 1, 3, 27

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet Bibob) 28, 30

DRANK- EN HORECAWET. HANDHAVING. BESTUURSDWANG. Overtreding artikel 3, eerste lid, DHW. Naar de burgemeester i.c. heeft uiteengezet, volgt uit zijn vaste gedragslijn dat de ratio van het gedogen is dat concreet zicht op legalisatie bestaat. Hoewel dit in het horecabeleid niet is geëxpliciteerd, is daarmee kenbaar dat de gedoogsituatie mag worden beëindigd als die situatie zich niet meer voordoet. Daarvan is evident sprake als de burgemeester aanleiding ziet om een Bibob-advies te vragen. Alleen al daarom faalt i.c. het beroep op de Dienstenrichtlijn.

[...] Bij besluit van [...] heeft de burgemeester [...] onder aanzegging van bestuursdwang gelast de exploitatie van het horecabedrijf [...] te staken.

[...] 2. [...] Volgens het Integraal Horecabeleid van de gemeente Zwolle is het gebruikelijk dat een bestaande horecavestiging die door een horecaonderneming wordt overgenomen al voor publiek geopend kan zijn tijdens de behandeling van de vergunningaanvraag. Voorwaarden zijn dat de aanvraag volledig is en zich in het verleden geen probleemsituaties op het betreffende adres hebben voorgedaan.

[...] 5.2. [...] Gelet op de mogelijke aanwezigheid van een weigeringsgrond als bedoeld in artikel 27, derde lid, van de DHW bestond vanwege het vragen van een Bibob-advies niet langer concreet zicht op legalisatie, zodat de grondslag voor het gedogen was vervallen en het horecabedrijf niet zonder een DHW-vergunning voor publiek geopend mocht zijn. Voor zover BKBD betoogt dat het

gedoogbeleid moet worden aangemerkt als een vergunningstelsel en dat dit in strijd met de Dienstenrichtlijn niet aan het vereiste van voorafgaande kenbaarheid voldoet omdat in het Integraal Horecabeleid niet is vermeld dat de gedoogsituatie wordt beëindigd als een Bibob-advies wordt gevraagd, faalt dit betoog. Naar de burgemeester heeft uiteengezet, volgt uit zijn vaste gedragslijn dat de ratio van het gedogen is dat concreet zicht op legalisatie bestaat. Hoewel dit in het horecabeleid niet is geëxpliciteerd, is daarmee naar het oordeel van de Afdeling kenbaar dat de gedoogsituatie mag worden beëindigd als die situatie zich niet meer voordoet. Daarvan is evident sprake als de burgemeester aanleiding ziet om een Bibob-advies te vragen. Alleen al daarom faalt het beroep op de Dienstenrichtlijn.

[...] De enkele omstandigheid dat [...] niet is vastgesteld dat op 19 en 20 oktober 2018 tegen betaling alcoholhoudende drank aan het publiek werd verstrekt, maakt niet dat het verbod in artikel 3, eerste lid, van de DHW niet is overtreden. Naar BKBD ter zitting heeft erkend, was op deze dagen in het café nog steeds alcohol voorhanden. Nu het café in relevant opzicht de uitstraling had van een horeca-inrichting in bedrijf, heeft de burgemeester terecht geoordeeld dat het in strijd met het verbod artikel 3, eerste lid, van de DHW zonder daartoe strekkende vergunning van de burgemeester werd geëxploiteerd. De burgemeester heeft zich met juistheid op het standpunt gesteld dat hij in geval van overtreding van dit wettelijke voorschrift in beginsel verplicht is handhavend op te treden, gelet op het algemeen belang dat met handhaving is gediend, en in dit geval geen sprake was van bijzondere omstandigheden op grond waarvan van handhavend optreden moest worden afgezien. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1176](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB 2021, 479

ABRS, 02-06-2021, 202002070/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:46

Huisvestingswet 2014 (Hw) 21

Huisvestingsverordening Amsterdam 2016 (Hv) 3.1.2, 4.2.2

HUISVESTING. BOETE. TOERISTISCHE VERHUUR. BEDRIJFSMATIG KARAKTER. I.c. heeft het college onvoldoende rekening gehouden met de situatie waarin [appellant A] en [appellant B] na de remigratie terecht zijn gekomen. Verder is niet gebleken dat de toeristische verhuur van de woning een bedrijfsmatig karakter had of het maximum aantal dagen overschreed dat volgens artikel 3.1.2, vijfde lid, onder b, van de Hv een woning voor vakantieverblijf mocht worden aangeboden. Matiging van de boete met 25%.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college aan [appellant A] en [appellant B] een boete [...] opgelegd.

[...] 3.1. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (onder meer uitspraak van 29 januari

2020, [ECLI:NL:RVS:2020:261](#)) volgt dat als een woning wordt verhuurd aan en gebruikt door

toeristen, ook als dit eenmalig gebeurt, deze niet beschikbaar is voor duurzame bewoning en dat de

woning dus in strijd met artikel 21, aanhef en onder a, van de Hw aan de bestemming tot bewoning is

onttrokken. Dat betekent dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat [appellant A] en [appellant B]

met de toeristische verhuur van de woning dit artikel hebben overtreden. Het college is krachtens

artikel 4.2.2 van de Hv bevoegd daarvoor een boete op te leggen.

[...] 3.3. In haar uitspraken van 2 december 2020

[ECLI:NL:RVS:2020:2849](#), [ECLI:NL:RVS:2020:2850](#) en [ECLI:NL:RVS:2020:2851](#), heeft de Afdeling vastgesteld dat het hier van toepassing zijnde boetestelsel zoals dat is neergelegd in de Hv een wettelijk gefixeerd boetestelsel is, zodat van differentiatie bij beboeting voor woningonttrekking geen sprake meer is. Het recht op een eerlijk proces, bedoeld in artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, vereist dat de rechter de hoogte van een door een bestuursorgaan opgelegde boete moet kunnen aanpassen als de feiten en omstandigheden van het geval daartoe nopen. Dit brengt met zich dat er voor het college en, als dat tot oplegging is overgegaan, vervolgens de rechter eerder de noodzaak kan bestaan om in concrete gevallen van het boetestelsel af te wijken en de boete onevenredig te achten.

De Afdeling heeft in de uitspraken van 2 december 2020 handvatten geboden om een gedifferentieerd boeteregim vorm te geven waarin nader recht wordt gedaan aan het evenredigheidsbeginsel. Het ligt op de weg van de gemeenteraad om dat regim nader vast te stellen in de Hv. Zo kan de gemeenteraad de evenredigheid van een boeteregim voor individuele gevallen bevorderen door daarin te onderscheiden tussen onttrekking met en onttrekking zonder een bedrijfsmatig karakter.

In de memorie van toelichting bij de Hw (Kamerstukken II 2009/10, 32 271, nr. 3, blz. 55) draagt de wetgever onder meer het al dan niet bedrijfsmatige karakter van de onttrekking ook aan als voorbeeld van een feit of omstandigheid waarvan de hoogte van de boete afhankelijk kan worden gemaakt. De Afdeling acht dit eveneens van belang vanwege het verschil in de mate waarin beide soorten onttrekkingen het belang van bescherming van de woonruimtevoorraad kunnen schaden. De gemeenteraad kan voor het vaststellen van bedrijfsmatigheid onder meer houvast vinden in de voorwaarden van hoofdbewoning, inschrijving in de brp en het maximaal aantal dagen per jaar dat een woning verhuurd mag worden. De Afdeling heeft immers in de eerder genoemde uitspraak van 29 januari 2020 overwogen dat de onverbindendheid van artikel 3.1.2, vijfde lid, van de Hv onverlet laat dat het college bij het aanwenden van zijn bevoegdheid een boete op te leggen rekening kan houden met feiten en omstandigheden als vermeld in artikel 3.1.2, vijfde lid, van de Hv en deze aanleiding kunnen geven voor het aannemen van een mindere ernst van de overtreding. Daarbij kan onderscheid worden gemaakt tussen voorwaarden die dienen ter bescherming van de woonruimtevoorraad, voorwaarden die dienen ter bescherming van de leefbaarheid van de stad en de administratieve voorwaarden die de controleerbaarheid dienen. In dit onderscheid zijn namelijk gradaties van ernst van de overtreding gelegen.

3.4. Het voorgaande toepassend op dit geschil, acht de Afdeling de boete in dit geval te hoog. De Afdeling ziet als een verzachtende omstandigheid dat, zoals [appellant A] en [appellant B] onweersproken hebben aangevoerd, [appellant B] in Amsterdam als schoonmaakster werkte en heeft geprobeerd haar hoofdverblijf in Amsterdam te vestigen door zich in de brp op het adres van de woning in te schrijven, maar die inschrijving door de gemeente is geweigerd. Tijdens een langdurig verblijf in haar geboorteland Chili is de eerder aan [appellant B] verleende Nederlandse verblijfsvergunning verlopen. Zij heeft na haar terugkeer in Nederland opnieuw een verblijfsvergunning aangevraagd. Het aan haar verstrekte visum bleek niet lang genoeg geldig te zijn voor inschrijving in de brp. Omdat [appellant A] en hun kinderen de Nederlandse nationaliteit hebben, had [appellant B] niet voorzien dat zich problemen zouden voordoen bij haar inschrijving in de brp en dat zij met het oog daarop in Chili de verblijfsvergunning al had moeten aanvragen. Het college heeft onvoldoende rekening gehouden met deze situatie waarin [appellant A] en [appellant B] na de remigratie terecht zijn gekomen. Verder neemt de Afdeling in aanmerking dat niet is gebleken dat de

toeristische verhuur van de woning een bedrijfsmatig karakter had of het maximum aantal dagen overschreed dat volgens artikel 3.1.2, vijfde lid, onder b, van de Hv een woning voor vakantieverhuur mocht worden aangeboden.

De Afdeling ziet in deze omstandigheden aanleiding voor matiging van de boete met 25%. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1162](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schuldhelpverlening

JnB 2021, 480

ABRS, 02-06-2021, 202005402/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Zwolle.

Beleidsregel schulddienstverlening gemeente Zwolle 2018 (Beleidsregel) 4 lid 1

SCHULDHULPVERLENING. PROCESBELANG. I.c. heeft [appellant] nog een rechtens te beschermen belang bij een oordeel over de rechtmatigheid van de afwijzing van zijn (eerste) verzoek om schulddienstverlening. O.m. is van belang dat de afwijzing van zijn verzoek, gelet op de gronden waarop dit is genomen, een publieke afwijzing van zijn gedrag behelst.

Verwijzing naar jurisprudentie oplegging huisverbod.

EVENREDIGHEID. I.c. is gelet op de omstandigheden het besluit om het verzoek om schulddienstverlening onmiddellijk af te wijzen onevenredig in verhouding tot het met de schuldhelpverlening te dienen belang.

[...] [Afwijzing] verzoek van [appellant] om schulddienstverlening [...].

2.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 3 augustus

2005, [ECLI:NL:RVS:2005:AU0408](#)), is de bestuursrechter alleen dan tot het beoordelen van rechtsvragen geroepen als dat van betekenis is voor het geschil met betrekking tot een besluit van een bestuursorgaan. Daarbij geldt dat het doel dat appellant voor ogen staat met het ingestelde rechtsmiddel moet kunnen worden bereikt en voor hem feitelijk van betekenis moet zijn.

Het betoog van het college gaat eraan voorbij dat [appellant] nog een rechtens te beschermen belang heeft bij een oordeel over de rechtmatigheid van de afwijzing van zijn (eerste) verzoek om schulddienstverlening. Niet onaannemelijk is dat [appellant] schade heeft geleden omdat hij (tot op heden) van schulddienstverlening verstoken is gebleven. Verder is van belang dat de afwijzing van zijn verzoek, gelet op de gronden waarop dit is genomen, een publieke afwijzing van zijn gedrag behelst (vergelijk de jurisprudentie van de Afdeling over de oplegging van een huisverbod, bijvoorbeeld de uitspraak van 19 mei 2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BM4973](#)).

[...] 4.3. De afwijzing van het verzoek om schulddienstverlening is gebaseerd op het dwingende gedrag van [appellant] tijdens het intakegesprek, waarbij dit gedrag is ingekleurd aan de hand van mailwisselingen die eerder hebben plaatsgevonden. [appellant] heeft niet ontkend dat de alarmknop tijdens het gesprek is ingedrukt. Aannemelijk is dat het gesprek onprettig is verlopen en dat dit aan het gedrag van [appellant] is te wijten. In hoeverre [appellant] zich tijdens dit gesprek heeft misdragen kan echter niet worden vastgesteld omdat dit niet in een notitie of anderszins is vastgelegd. Het afbreken van het traject van schulddienstverlening heeft voor [appellant], die in moeilijke financiële omstandigheden verkeert, vergaande gevolgen omdat pas na verloop van een jaar een nieuwe aanvraag om schulddienstverlening in behandeling wordt genomen. Daar komt bij dat het college ter zitting heeft toegelicht dat aan [appellant] ook eerst een officiële waarschuwing

gegeven had kunnen worden. Gelet op al deze omstandigheden is het besluit om het verzoek om schulddienstverlening onmiddellijk af te wijzen onevenredig in verhouding tot het met de schuldhelpverlening te dienen belang. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1166](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet wapens en munitie

JnB 2021, 481

MK ABRS, 02-06-2021, 202003280/1/A3

minister van Justitie en Veiligheid.

Wet wapens en munitie (Wwm) 1, 22, 24, 28

Besluit wapens en munitie (Bwm) 3

WET WAPENS EN MUNITIE. VERLOF VOOR VERVOER. I.c. heeft de minister de afwijzing van de aanvraag voor een verlof tot vervoer niet in redelijkheid kunnen handhaven omdat een redelijk belang daarbij ontbreekt.

[...] [Afwijzing] aanvraag van [appellant] voor een verlof tot vervoer van zijn enkelloops-kogelgeweer [...].

[...] 7.1. Aan het aan [appellant] verleende verzamelverlof zijn strikte vervoersbeperkingen verbonden. Gelet op onderdeel B/3.1.5 van de Cwm is de ontheffing tot vervoer voor [appellant] beperkt tot het vervoeren van de vuurwapens tussen de plaats waar de wapens normaliter voorhanden worden gehouden en de plaats waar het gebruik ingevolge de bestemming is toegestaan. Dit is uitsluitend een plaats waar door de verzamelaarsvereniging een georganiseerde bijeenkomst van vuurwapenverzamelaars wordt gehouden (waaronder begrepen lezingen, demonstraties en praktijkonderzoek), een politiebureau, het museum waar de wapens van de verzamelaar blijkens de goedkeuring van de korpschef als genoemd onder 3.5.2 tentoon zullen worden gesteld en bij de erkende wapenhandelaar.

7.2. Voor het geven van instructie is het van belang dat het wapen waarop die instructie betrekking heeft, daarbij aanwezig is. [appellant] heeft toegelicht dat hij is uitgenodigd om een workshop op een politiebureau te geven, dat die workshop een instructie betreft met betrekking tot een specifiek wapen dat het Ministerie van Defensie niet voorhanden heeft en dat een redelijk belang daarom het vervoer van dat wapen naar dat politiebureau vordert.

Ter zitting heeft de minister niet gemotiveerd waarom [appellant] volgens de regelgeving het betreffende wapen niet naar een politiebureau zou kunnen vervoeren, waar hij over dat wapen instructie wenst te geven. De minister heeft weliswaar toegelicht dat het vervoer naar het politiebureau alleen is toegestaan ten behoeve van activiteiten die verband houden met het in stand houden van de verzameling, oftewel ter controle of aanpassing van het verzamelverlof, maar deze uitleg volgt niet uit de regelgeving.

7.3. Ter zitting bij de Afdeling heeft de minister er op gewezen dat [appellant] een ontheffing voor onderwijsdoeleinden voor het categorie III wapen zou kunnen verkrijgen. Daargelaten dat de minister niet heeft kunnen aanwijzen op basis van welke regelgeving dat mogelijk is, rechtvaardigt dat niet de restrictieve uitleg met betrekking tot het verlof tot vervoer.

7.4. De Afdeling is daarom van oordeel dat de minister de afwijzing van de aanvraag voor een verlof tot vervoer niet in redelijkheid heeft kunnen handhaven omdat een redelijk belang daarbij ontbreekt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1169](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2021, 482

MK ABRS, 28-05-2021, 201900470/1/V3
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

VWEU 20

Vw 2000 9

REGULIER. Gelet op de uitspraak van 21 februari 2011 ([ECLI:NL:RVS:2011:BP5947](#)) en in aanmerking genomen dat bij of krachtens de Vw 2000 ook voor afgeleide verblijfsrechten krachtens artikel 20 van het VWEU niet in een bevoegdheid als bedoeld in die uitspraak is voorzien, heeft de rechtbank niet onderkend dat de staatssecretaris niet bevoegd is om de ingangsdatum van het rechtmatig verblijf op verzoek van de vreemdeling vast te stellen.

Inleiding

1. De vreemdeling heeft de Eritrese nationaliteit. Haar minderjarige kinderen hebben de Nederlandse nationaliteit. De vreemdeling heeft de staatssecretaris verzocht haar een artikel 9-document te verstrekken omdat zij een afgeleid verblijfsrecht als bedoeld in het arrest van het Hof van Justitie van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez, [ECLI:EU:C:2017:354](#), heeft, en de ingangsdatum van haar rechtmatig verblijf vast te stellen. De staatssecretaris heeft haar het verzochte document verstrekt. Daarnaast heeft hij zich op het standpunt gesteld dat hij, gelet op de uitspraak van de Afdeling van 21 februari 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BP5947](#), niet bevoegd is om de ingangsdatum van het rechtmatig verblijf van de vreemdeling vast te stellen.

1.1. Deze uitspraak gaat over de vraag of de staatssecretaris, ondanks de uitspraak van de Afdeling van 21 februari 2011, gehouden is de ingangsdatum van het rechtmatig verblijf van de vreemdeling op haar verzoek vast te stellen.

Bevoegdheid van de staatssecretaris

8. Uit de uitspraak van de Afdeling van 9 augustus 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:725](#), volgt dat een vreemdeling met een verblijfsrecht als bedoeld in het arrest Chavez-Vilchez recht heeft op een artikel 9-document.

In de uitspraak van 21 februari 2011 heeft de Afdeling overwogen dat de beslissing over de afgifte van een artikel 9-document niet ook betrekking kan hebben op de ingangsdatum van het rechtmatig verblijf. De Afdeling heeft overwogen dat, hoewel de Verblijfsrichtlijn er niet aan in de weg staat dat het nationale recht voorziet in de mogelijkheid om de ingangsdatum van het rechtmatig verblijf van een vreemdeling op grond van het gemeenschapsrecht vast te stellen, als een vreemdeling als bedoeld in artikel 8.7 van het Vb 2000 daarom verzoekt, de staatssecretaris daartoe niet bevoegd is omdat bij of krachtens de Vw 2000 niet in een dergelijke bevoegdheid is voorzien.

8.1. De rechtbank heeft onbestreden overwogen dat de vreemdeling haar afgeleide verblijfsrecht ontleent aan artikel 20 van het VWEU zoals volgt uit het arrest Chavez-Vilchez. De vreemdeling

heeft daarmee een verblijfsrecht op grond van het Unierecht. Anders dan de rechtbank heeft overwogen en de vreemdeling heeft betoogd, maakt het voor de vaststelling van verblijfsrechten op grond van het Unierecht geen verschil of het gaat om een afgeleid verblijfsrecht dat een vreemdeling krachtens artikel 20 van het VWEU heeft of een verblijfsrecht volgens de Verblijfsrichtlijn. Dat uit het arrest Chavez-Vilchez volgt dat het verblijfsrecht van rechtswege bestaat, onafhankelijk is van toestemming van de nationale autoriteiten, en met ingang van het ontstaan van de afhankelijkheidsrelatie, maakt geen relevant verschil met het verblijfsrecht volgens de Verblijfsrichtlijn. Dat verblijfsrecht ontstaat immers van rechtswege en is eveneens onafhankelijk van de toestemming van de nationale autoriteiten. Dit betekent dat bovenvermelde uitspraak van de Afdeling van 21 februari 2011 ook op het verzoek van de vreemdeling van toepassing is.

8.2. In de uitspraak van 21 februari 2011 heeft de Afdeling verder overwogen dat in de gevallen waarin het voor het vaststellen van andere rechten en plichten van een vreemdeling van belang is of hij voorafgaand aan de afgifte van een artikel 9-document rechtmatig verblijf had, dat in het kader van de vaststelling van die andere rechten en plichten kan worden vastgesteld. De staatssecretaris heeft ter zitting toegelicht hoe hieraan in de praktijk uitvoering wordt gegeven. Hieruit blijkt voldoende dat de staatssecretaris er lang niet altijd aan toekomt om te onderzoeken met ingang van welke datum rechtmatig verblijf bestaat en zich daarover uit te laten. Hij stelt op verzoek van een ander bestuursorgaan weliswaar vast of sprake is van rechtmatig verblijf binnen een bepaalde periode waarover een vreemdeling stelt een financiële aanspraak te hebben, maar daarmee is nog niet altijd de ingangsdatum van het afgeleide verblijfsrecht gegeven. De staatssecretaris heeft ook betwist dat hij, anders dan de rechtbank heeft overwogen, wel een ingangsdatum vaststelt maar dit niet bekendmaakt aan de vreemdeling. De staatssecretaris heeft desgevraagd op de zitting uitdrukkelijk verklaard dat hij intern geen ingangsdata vaststelt. Hoewel de vreemdeling dit betwist, ziet de Afdeling in deze enkele betwisting geen aanleiding om niet van de juistheid van de verklaring van de staatssecretaris uit te gaan.

8.3. Zoals de Afdeling in de uitspraak van 21 februari 2011 ook heeft overwogen, staat de Verblijfsrichtlijn er niet aan in de weg dat het nationale recht voorziet in de mogelijkheid om de ingangsdatum van het rechtmatig verblijf van een vreemdeling op grond van het gemeenschapsrecht vast te stellen als een vreemdeling als bedoeld in artikel 8.7 van het Vb 2000 daarom verzoekt. Ook het arrest Chavez-Vilchez staat hieraan niet in de weg bij een verblijfsrecht krachtens artikel 20 van het VWEU. De Afdeling heeft in de uitspraak van 21 februari 2011 alleen overwogen dat in het nationale recht bij of krachtens de Vw 2000 niet in een dergelijke bevoegdheid is voorzien en dat daarom de beslissing over de afgifte van een artikel 9-document niet ook betrekking kan hebben op de ingangsdatum. Dit betekent geenszins dat de Afdeling geen oog had of heeft voor de voordelen van een nationale wettelijke grondslag voor een dergelijke bevoegdheid. [...]

8.4. Ondanks de hiervoor vermelde voordelen, verplicht het Unierecht de staatssecretaris evenwel nog niet in algemene zin om de ingangsdatum van het rechtmatig verblijf steeds desgevraagd vast te stellen. Een bevoegdheid van de staatssecretaris om de ingangsdatum van het rechtmatig verblijf steeds desgevraagd vast te stellen, kan daarom in beginsel niet rechtstreeks worden ontleend aan het Unierecht. Het is namelijk een aangelegenheid van de interne rechtsorde van een lidstaat om hierin te voorzien. De wetgever heeft bij het geven van een beslissing over de afgifte van een artikel 9-document niet voorzien in een dergelijke bevoegdheid en daartoe na de uitspraak van 21 februari 2011 kennelijk ook niet alsnog aanleiding gezien. Daarom is de staatssecretaris niet gehouden om de ingangsdatum van rechtmatig verblijf steeds desgevraagd vast te stellen bij de afgifte van een artikel 9-document. Het gaat de rechtsprekende taak van de Afdeling te buiten om hier in een dergelijke bevoegdheid te voorzien. Bij dit oordeel is het volgende van belang.

De vreemdeling kan steeds beslissingen over aanspraken op rechten, waarvoor de ingangsdatum van het rechtmatig verblijf van belang is, laten toetsen bij de rechter. [...] Er is daarmee in zoverre sprake van een effectief rechtsmiddel als bedoeld in artikel 47 van het Handvest.

Verder is de Afdeling van oordeel dat het belang van een vreemdeling om in een zo vroeg mogelijk stadium de ingangsdatum van zijn rechtmatig verblijf te kennen, niet opweegt tegen het extra werk dat de staatssecretaris dan moet verrichten. [...] De wetgever is bij uitstek aangewezen om al deze belangen in het licht van de algemene Unierechtelijke rechtsbeginselen en de jurisprudentie van het Hof van Justitie te wegen. Het is dan ook in eerste instantie aan de wetgever om zo nodig te beslissen of hij, alles wegende en mede gelet op de uitvoeringspraktijk zoals weergegeven onder 5., het aangewezen acht om met een wetwijziging te voorzien in een wettelijke grondslag om de ingangsdatum van het rechtmatig verblijf vast te stellen. Dit betekent dat de Afdeling nu niet terugkomt van de uitspraak van 21 februari 2011.

8.5. Dit leidt tot de slotsom dat, gelet op de uitspraak van 21 februari 2011 en in aanmerking genomen dat bij of krachtens de Vw 2000 ook voor afgeleide verblijfsrechten krachtens artikel 20 van het VWEU niet in een bevoegdheid als bedoeld in die uitspraak is voorzien, de rechtbank niet heeft onderkend dat de staatssecretaris niet bevoegd is om de ingangsdatum van het rechtmatig verblijf op verzoek van de vreemdeling vast te stellen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1145](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2021, 483

MK ABRS, 02-06-2021, 202101179/1/V3
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59b

Richtlijn 2013/33/EU

VREEMDELINGENBEWARING. De termijn in artikel 59b, tweede lid, van de Vw 2000 moet worden gezien als maximale termijn waarbinnen de staatssecretaris voldoende voortvarend moet handelen om ervoor te zorgen dat de vreemdeling voor een zo kort mogelijke termijn in bewaring wordt gehouden. De staatssecretaris is pas vanaf het moment van inbewaringstelling verplicht om voldoende voortvarend te handelen.

Grief over de voortvarendheid van de behandeling van de asielaanvraag

3. In zijn tweede grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij onvoldoende voortvarend heeft gehandeld. Volgens de staatssecretaris heeft de rechtbank niet onderkend dat artikel 59b, tweede lid, van de Vw 2000 hem alleen verplicht om de asielaanvraag binnen de gestelde termijn van maximaal zes weken te behandelen en daarop te beslissen. Uit dat artikellid volgt volgens hem niet dat hij die handelingen ook binnen die maximale termijn voldoende voortvarend moet verrichten. In dat verband wijst de staatssecretaris onder meer op de uitspraak van de Afdeling van 12 september 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3139](#).

3.1. Zoals de Afdeling heeft overwogen in haar uitspraak van 19 augustus 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1957](#), is artikel 8, derde lid, van de Opvangrichtlijn met artikel 59b, eerste lid, van de Vw 2000 omgezet in nationaal recht. Verder zijn in de Opvangrichtlijn geen specifieke termijnen gesteld voor die inbewaringstelling. Daarin is alleen geregeld dat een vreemdeling voor een zo kort mogelijke termijn in bewaring wordt gehouden en alleen zo lang de in artikel 8, derde lid, genoemde

redenen van toepassing zijn (artikel 9, eerste lid, van de Opvangrichtlijn). Bij gebrek aan een specifieke termijn heeft de nationale wetgever ervoor gekozen die zelf te stellen in artikel 59b, tweede lid, van de Vw 2000. De Afdeling is van oordeel dat dit artikellid vervolgens wel conform artikel 9, eerste lid, van de Opvangrichtlijn moet worden geïnterpreteerd. Dit betekent dat de termijn in artikel 59b, tweede lid, van de Vw 2000 moet worden gezien als maximale termijn waarbinnen de staatssecretaris voldoende voortvarend moet handelen om ervoor te zorgen dat de vreemdeling voor een zo kort mogelijke termijn in bewaring wordt gehouden. Gelet hierop klaagt de staatssecretaris tevergeefs dat de rechtbank niet heeft onderkend dat hij alleen verplicht is om de asielaanvraag van de vreemdeling binnen de maximale termijn van zes weken te behandelen en daarop te beslissen.

3.2. De staatssecretaris klaagt echter terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij in dit geval onvoldoende voortvarend heeft gehandeld omdat de vreemdeling eerder een asielaanvraag heeft ingediend in Nederland, hij in het kader van de Dublinverordening is overgedragen aan Nederland en hij op 8 februari 2021 nog niet was gehoord over zijn tweede asielaanvraag. De rechtbank heeft niet onderkend dat in dit geval geen zelfstandige betekenis kan worden gehecht aan het niet of niet snel genoeg handelen van de staatssecretaris voorafgaand aan de inbewaringstelling. De staatssecretaris is pas vanaf het moment van inbewaringstelling verplicht om voldoende voortvarend te handelen. De Afdeling verwijst ter vergelijking naar haar uitspraken van 15 november 2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BP0367](#), en van 23 februari 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:352](#). In dit geval was pas bij aankomst in Nederland duidelijk dat de vreemdeling een nieuwe asielaanvraag wilde indienen. Het kan niet van de staatssecretaris worden verwacht dat hij daarop anticipeert met het inplannen van een asielgehoor. Ook kan niet van de staatssecretaris worden verwacht dat hij de overdragende lidstaat vraagt de overdracht uit te stellen in verband met capaciteitsproblemen bij het inplannen van een gehoor. De staatssecretaris heeft aangegeven dat het door drukte en gebrek aan capaciteit niet mogelijk was de vreemdeling al binnen een paar dagen na de inbewaringstelling te horen over zijn asielaanvraag. Verder was ten tijde van de zitting bij de rechtbank op 8 februari 2021 duidelijk dat het gehoor van de vreemdeling een dag later stond ingepland. Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris onvoldoende voortvarend heeft gehandeld bij de behandeling van de asielaanvraag van de vreemdeling.

[ECLI:NL:RVS:2021:1157](#)

JnB 2021, 484

MK ABRS, 02-06-2021, 202006815/1/V3
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.
richtlijn 2008/115/EG 3, 5, 6, 12, 13, 15
Vw 2000 59, 62a, 63, 64, 72

VREEMDELINGENBEWARING. Een besluit waarin geen land van terugkeer is vermeld, is geen terugkeerbesluit waarop een maatregel van bewaring kan worden gebaseerd. De staatssecretaris kan het ten onrechte niet noemen van het land van terugkeer in een eerder besluit herstellen door alsnog een terugkeerbesluit te nemen waarin hij wel vermeldt naar welk land de vreemdeling moet terugkeren.

2. Deze uitspraak gaat over de vraag of uit het arrest van het Hof van Justitie van 14 mei 2020, FMS e.a., [ECLI:EU:C:2020:367](#), volgt dat de staatssecretaris in een terugkeerbesluit moet vermelden naar welk land de betrokken vreemdeling moet terugkeren en, zo ja, wat dat betekent voor de in deze zaak opgelegde maatregel van bewaring. [...]

Mocht de rechtbank het besluit van 16 mei 2017 in haar oordeel betrekken?

6. Uit artikel 15 en de systematiek van de Terugkeerrichtlijn vloeit rechtstreeks voort dat een maatregel van bewaring, opgelegd aan een onderdaan van een derde land die illegaal in Nederland verblijft, in beginsel alleen mag worden opgelegd als voorafgaand aan dan wel gelijktijdig met die maatregel een terugkeerbesluit is genomen. De bewaringsrechter is bevoegd te controleren of aan die voorwaarde is voldaan.

De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat het besluit van 16 mei 2017 niet of niet meer bij de bestuursrechter kan worden aangevochten. Zij had naar aanleiding van de beroepsgrond van de vreemdeling over het arrest FMS e.a. alleen wel moeten controleren of de staatssecretaris dat besluit terecht ziet als het terugkeerbesluit waarop de maatregel van bewaring kan worden gebaseerd. [...] Moet het land van terugkeer in een terugkeerbesluit worden genoemd?

7. [...] Uit punt 115 van het arrest FMS e.a. en de weergave daarvan door het Hof in zijn arrest van 24 februari 2021, M e.a., [ECLI:EU:C:2021:127](#), punt 39, volgt verder dat in elk terugkeerbesluit moet worden vermeld naar welk van de in artikel 3, aanhef en derde lid, van de Terugkeerrichtlijn bedoelde derde landen de onderdaan van een derde land tot wie dat besluit is gericht, moet worden verwijderd. Het Hof laat in punt 39 van het arrest M e.a. geen ruimte voor uitzonderingen op deze regel.

Dat de paragrafen 1.3. tot en met 1.5. van het Terugkeerhandboek die ruimte wel bieden, kan niet afdoen aan deze uitleg van het Hof. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, bevat het Terugkeerhandboek onder meer richtsnoeren. Deze bieden een handvat bij de uitleg van bepalingen van een richtlijn, maar zijn op zichzelf niet bindend. [...] De nationale (verwijzende) rechter is gebonden aan de door het Hof gegeven uitleg van de betrokken bepaling of bepalingen van Unierecht. [...]

7.1. De uitleg van het Hof in de arresten FMS e.a. en M e.a. sluit echter niet uit dat in een terugkeerbesluit meer landen van terugkeer worden genoemd als er voor de betrokken vreemdeling meer mogelijke landen in beeld zijn. [...] Ook biedt de uitleg van het Hof ruimte om bij meeromvattende beschikkingen die ook een terugkeerbesluit omvatten, het land van terugkeer uit de motivering van de beschikking af te leiden.

Waarom moet het land van terugkeer in een terugkeerbesluit worden genoemd?

8. In artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn is bepaald dat de staatssecretaris bij de tenuitvoerlegging van de richtlijn - en dus ook bij het opleggen van een terugkeerbesluit - rekening moet houden met het belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling en dat hij het beginsel van non-refoulement moet eerbiedigen. Om dat naar behoren te kunnen doen, moet hij de vreemdeling daarover horen voordat hij een terugkeerbesluit oplegt. Die hoorplicht strekt alleen niet zo ver dat hij een vreemdeling ook nog apart over het terugkeerbesluit moet horen als die vreemdeling al eerder de gelegenheid heeft gekregen om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig nationaal recht kunnen rechtvaardigen dat de staatssecretaris afziet van het nemen van een terugkeerbesluit. [...]

8.1. De arresten FMS e.a., M e.a. en TQ [ECLI:EU:C:2021:9](#) wijzen erop dat het vermelden van het land van terugkeer in een terugkeerbesluit bijdraagt aan de bescherming van de in artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn genoemde belangen. Het moet voor een vreemdeling kenbaar zijn naar welk derde land hij zal worden verwijderd als het op gedwongen terugkeer aankomt. Dan kan hij namelijk eventuele belangen die aan terugkeer naar dat land in de weg staan, zo goed mogelijk naar voren brengen, zal hij beter in staat zijn doeltreffende rechtsmiddelen tegen het terugkeerbesluit aan te

wenden (arrest Boudjlida, punten 58 en 59 [[ECLI:EU:C:2014:2431](#)]) en zal hij eventueel een passende verblijfsvergunning kunnen aanvragen. Als de staatssecretaris in zijn besluit geen land van terugkeer noemt of een ander land noemt dan het land waarnaar de vreemdeling in de praktijk moet terugkeren, kan dat de belangen van een vreemdeling dus schaden.

Wat zijn de gevolgen als het land van terugkeer ten onrechte niet is vermeld?

9. Hoewel het in punt 115 van het arrest FMS e.a. bedoelde vereiste van vermelding van het land van terugkeer niet uitdrukkelijk in de definitie van een terugkeerbesluit in artikel 3, aanhef en vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn wordt genoemd, hangt dit vereiste nauw samen met het opleggen of vaststellen van de concrete terugkeerverplichting voor de vreemdeling als bedoeld in deze definitie. Daarom is een besluit waarin geen land van terugkeer is vermeld, geen terugkeerbesluit waarop een maatregel van bewaring kan worden gebaseerd.

9.1. De staatssecretaris kan het ten onrechte niet noemen van het land van terugkeer in een eerder besluit herstellen door alsnog een terugkeerbesluit te nemen waarin hij wel vermeldt naar welk land de vreemdeling moet terugkeren. Dat is met name relevant als hij de vreemdeling in bewaring wil stellen met het oog op gedwongen terugkeer of een inreisverbod wil opleggen.

[ECLI:NL:RVS:2021:1155](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB 2021, 485

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 31-05-2021, NL21.3361
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 6:2

Vw 2000 28 lid 1

Tijdelijke wet opschorting dwangsommen 1, 3

PROCESRECHT. Tijdelijke wet opschorting dwangsommen. De rechtbank zal gelet op de Tijdelijke wet en de uitspraak van de Afdeling van 12 mei 2021 [[ECLI:NL:RVS:2021:1027](#)] zich onbevoegd verklaren om uitspraak te doen op het beroep tegen het niet tijdig beslissen.

Gelet op het tijdelijke karakter van de Tijdelijke wet en gelet op te verwachten duur die van een verwijzing, zal de rechtbank zich thans niet wenden tot het Hof van Justitie voor het stellen van prejudiciële vragen over de uitleg van artikel 39 van de Procedurerichtlijn in samenhang gelezen met artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:5493](#)

[Naar inhoudsopgave](#)